

Marius Bodochi: „Îmi place ce fac acum”

Ce amintiri aveți din studenția de la Târgu-Mureș?

Frumoase, pentru că lucram foarte mult. Profesorul meu, Constantin Codrescu, o personalitate complexă, o natură sensibilă, profundă, fin cunoscător al psihologiei umane, mi-a insuflat dorința de a face și credința în ceea ce fac. În această perioadă, începând cu anul III de studiu, am colaborat cu Teatrul Național din Târgu-Mureș, apropiindu-mă mai mult de procesul de creație. În acei frumoși ani

de studenție am parcurs diverse zone ale universului specific – tragedia antică, commedia dell'arte, teatrul shakespearean, teatrul realist, teatrul poetic.

Dar despre scurta perioadă de la Satu Mare și despre colegii de acolo?

Pentru mine, perioada de la Satu Mare se rezumă la realizarea a două roluri și a unui recital, o perioadă marcată, însă, și de bucuria întâlnirii cu regizoarea Szabó Ágnes, care a terminat la clasa Cătălinei Buzoianu. Aici am lucrat la spectacolul, în premieră pe țară, *Amphytrion* de Peter Hacks – rolul Jupiter. Perioada Satu Mare este cea a unui început de drum.

Care au fost rolurile mai importante interpretate la Târgu-Mureș, Satu Mare, Cluj (regizorii, partenerii de scenă...)?

La „școala” din Târgu-Mureș am jucat *Treplev* din *Pescărușul* de Cehov, în regia lui Kincses Elemér, rol cu care mi-am dat și examenul de diplomă; *Jimmy Porter* din *Privește înapoi* cu mânie de John Osborne, *Tipătescu* din *O scrisoare pierdută* de Caragiale, cele două personaje, *Anciughin* și *Kamaev*, din *Anecdote provinciale* de Vampilov. Îmi amintesc cu drag de *Amphytrion*, pentru că eram o trupă de tineri; a fost ca o continuare a stării de studenție. Am mai jucat într-o piesă de Constantin Cubleşan, *Camera de hotel*, personajul Bobby, alături de Camelia Maxim și Radu Amzulescu de la Odeon. Debutul meu pe scenă a avut loc, de fapt, când eram în anul IV; am fost chemat la Cluj să joc *Christopher Flanders* din *Trenul cu lapte* nu mai oprește aici de Tennessee Williams, un text superb, în premieră pe țară, în regia unei mari regizoare – după părerea mea, și nu numai – Kovács Ildikó, care era, de fapt, o regizoare de teatru de păpuși. Au urmat foarte multe roluri dragi mie: Casio

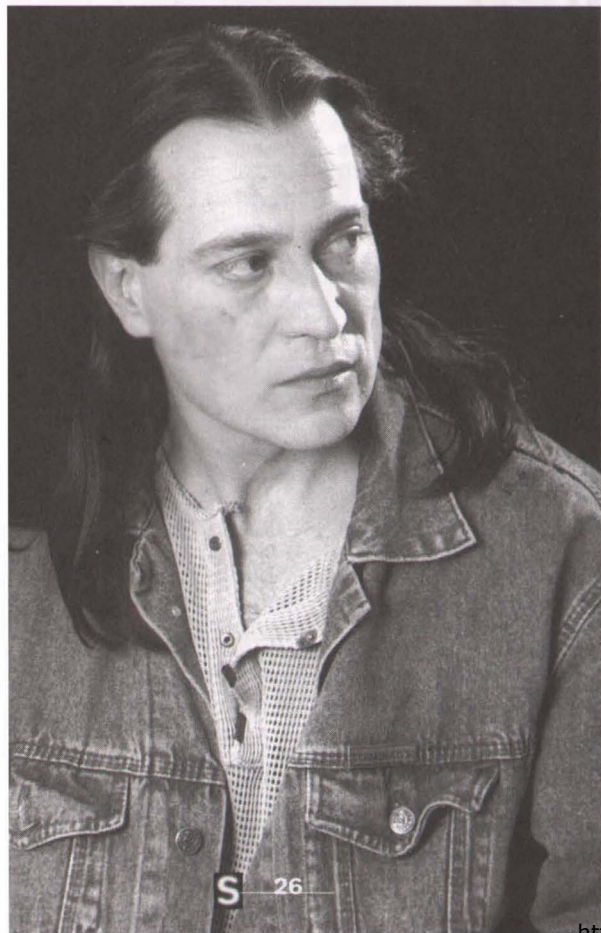
din *Othello*, El din *Nu sunt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu, Abram din *Roata cu patru colțuri* a lui Kataev, Vitek din *Melodie varșoviană* de Leonid Zorin. A fost o perioadă foarte plăcută, când am lucrat cu regizori importanți: Victor Tudor Popa, Andrei Mihalache; am jucat cu Catrinel Dumitrescu în vreo patru spectacole și, tot atunci, Mihai Măniuțiu mi-a încredințat un rol principal important în *Omul cu mârtoaga* a lui George Ciprian (personajul Nichita), unde am jucat alături de Miriam Cuibus, Anton Tauf, Gelu Bogdan Ivașcu, Melania Ursu și alți actori importanți. Vreau să precizez că, în *Trenul cu lapte*..., am avut-o parteneră pe Silvia Ghelan, cu care m-am înțeles foarte bine din prima clipă și până astăzi. Am colaborat cu Sorana Coroamă Stanca, în două spectacole foarte tentante: într-un rol de teatru poetic, scris chiar de Sorana Coroamă – *Seară de dans* – și în *Cafeneaua* lui Goldoni. Cam asta îmi aduc aminte din acea perioadă.

Ați putea să ne spuneți ceva despre viața dumneavoastră de familie?

Am avut o viață de familie normală; eram căsătorit, pe atunci, cu actrița Melania Ursu și totul a fost frumos până la un moment dat, apoi n-a mai fost atât de frumos și am hotărât, prietenește, să ne despărțim. Avem un copil împreună – Alexandru –, de care am avut grijă din clipa în care s-a născut și până în ziua de azi, și voi avea grijă atâta timp cât voi trăi. E suportul meu moral și cel mai bun lucru pe care l-am făcut până acum. Restul putea să nu fie.

Cum a fost contactul cu pedagogia?

S-a produs acum aproape zece ani, alături de colegul meu de la Cluj, Anton Tauf. Am fost asistent la clasa condusă de el – un lucru pe care l-am

acceptat cu sufletul deschis și cu multă încredere că lucrurile vor merge bine. Au mers bine până într-o zi, apoi și această experiență a eșuat, cumva. Așa e viața, nu poți să le ai pe toate. Clasa a fost preluată de doamna Sorana Coroamă Stanca. Lucram ca asistent alături de Miriam Cuibus, și cred că prima promoție, sau cei care au ieșit din școală ca fiind prima promoție, au dovedit, acolo unde lucrează, faptul că sunt bine pregătiți. Asta spune mai mult decât orice și, când vezi că oamenii cu care ai avut de-a face dau „primii muguri”, am realizări profesionale, nu poți să fii decât fericit.

Contactul cu pedagogia este important pentru mine, pentru că am posibilitatea de a lucra cu tineri care, chiar și atunci când greșesc – sau fac ceva care nu e bine și nu are legătură cu condiția de student-actor –, o fac cu candoare. Dacă aș putea să-i determin să-și păstreze puritatea, tinerețea, pofta de viață și de lucru cât mai mult timp, atunci cred că le-ar fi iertate și greșelile. Dar asta nu decid eu, este o forță deasupra, pentru că nu în fiecare zi pogoară Dumnezeu asupra noastră. E un fel de școală și pentru mine, pentru că mă ține în formă. Poate, dacă n-aș fi pedagog, n-ar trebui să gândesc atât de mult. Mă consider un actor instinctual, mai mult decât unul care gândește foarte mult. Pedagogia mă ajută pentru că, atunci când dau indicații, mă pun în pielea celui om tocmai ca să nu încerc să mă copieze pe mine sau să intre într-o relație sau într-o situație scenică așa cum aș face-o eu. Recunosc că sunt un pic egoist, pentru că fac acest efort și spre binele meu. Cred că sunt foarte puțini oameni care pot să facă pedagogie și, pentru că mi s-a confirmat până acum că am oarece calități, cred că e de datoria mea să-i ajut pe acești frați mai mici. Cred că pedagogia de teatru nu se poate face de pe poziții de forță, ci numai într-o stare de grație, ca într-o familie foarte unită, unde oamenii se respectă, se iubesc și, bineînțeles, mai și greșesc.

De ce ați plecat, după atâția ani, la București?

Fiecare actor își dorește să ajungă undeva. Niciodată nu te poți opri. E un drum care are un singur sfârșit: moartea fizică. Ca orice actor, sper la mai mult, la noi întâlniri, care să mă schimbe. Așa că am decis, deși trecut de 40 de ani, să merg la București, fiind chemat (nu am cerșit eu să merg). Am fost primit foarte bine, am reușit ca, într-un an și jumătate, să inter-

pretez cinci roluri principale, care m-au făcut să mă simt „important”. Am întâlnit oameni minunați, parteneri extraordinari, de la care am învățat foarte mult, pentru că meseria asta niciodată n-o știi... Nu există lecții de viață scrise, nu există nici lecții de teatru scrise. Există niște tratate despre ce înseamnă viața, precum și niște cursuri de arta actorului. Foarte greu de aplicat; ele cuprind niște noțiuni generale, formează ceva rotund, dar când intri pe acel tărâm mișcător, începi să plutești, ca într-o stare de imponderabilitate. E ca un ideal pe care vrei să-l atingi și e mai bine să nu reușești, pentru că te-ai putea prăbuși.

Împlinirile v-au venit mai mult din zona profesională sau din cea afectivă?

Mi-au venit de peste tot. Dumnezeu m-a „cadorisit”, mi-a dat un copil superb, pe care îl iubesc mult, pe care îl cresc cum

în „Craii de Curtea Veche”, am văzut cum e să faci film și am avut marele noroc să lucrez cu Mircea Veroiu. Romanul e una dintre cele mai frumoase cărți care s-au scris vreodată în literatura română, și nu numai.

În ce zodie sunteți, ce temperament și ce preferințe aveți?

După zodiacul chinezesc, Șarpe. Cred că mi se potrivește bine. După cel european, Fecioară, cu ascendent în Scorpion, deci, iarăși e bine. Sunt un tip coleric, uneori isteric; cert e că nu sunt calm. Îmi place ce fac acum: televiziune, radio, îmi place să fiu pedagog, amant, fiu, tată. Îmi plac cărțile bune, le iau de la bibliotecă, pentru că la librărie sunt prea scumpe, văd și filme, dacă am bani îmi place să merg și la discotecă, și la restaurant, cu condiția să fie toate de bună calitate.

foto: Nicu Cherciu

Alături de Silvia Ghelan în Regina Mamă de M. Santanelli la T N Cluj

cred eu că e mai bine, așa că mă simt un om împlinit. Reușite profesionale, iarăși, am avut. Am simțit dragostea publicului, mi-au plăcut rolurile pe care le-am făcut, n-aș avea de ce să fiu nemulțumit; poate, doar puțin obosit. Meseria asta nu e o luptă cu ceva din afara ta, ci doar o luptă cu tine însuși. Întotdeauna vei câștiga războaie dacă tu vei fi propriul tău dușman. Niciodată să nu fii mulțumit cu ceva „călduț”, cu ceva ce faci „la prima mână”; să te iei la întrecere cu tine, nu cu alții.

Debutul în film l-ați așteptat... 15 ani!

Se știe cum se fac filme în România, mai ales după 1989. Bineînțeles, ca orice actor, îmi doresc să fac și film, și televiziune, pentru că e important să te poți exprima și altfel. A venit un rol principal

Ați avut sau aveți vreo neîmplinire majoră?

Ca oricare om, am avut, bineînțeles. E o neîmplinire când treci printr-un divorț. Au fost oameni cu care m-am întâlnit și nu m-am înțeles, nu i-am înțeles nici eu pe ei, nici ei pe mine, dar astea sunt lucruri firești și aparțin vieții. Cred că pământul ăsta, pe care trăim, nu e Raiul. Altfel, nu s-ar mai vorbi de Rai. Dar viața ar trebui luată așa cum e. Și trebuie să te lupți cu ea. Însă, în primul rând, cu tine însuși.

Care credeți că este cel mai important sentiment uman?

Iubirea. Pentru că ea dă sens vieții.

Ioana Florea